YA fantasy pro čtenáře Xiran Jay Zhao a R. F. Kuang

MINA IKEMOTO GHOSH

PEKELNICE Hió

FRAGMENT

Pekelnice Hjó

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Mina Ikemoto Ghosh
Pekelnice Hjó – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

MINA IKEMOTO GHOSH

PEKELNICE

Hjó

Přeložil Jan Kozák

FRAGMENT

Mé rodině, protože zatraceně.

A vám, kteří jste si knihu vybrali –
děkuji a doufám, že toto en bude dobré.

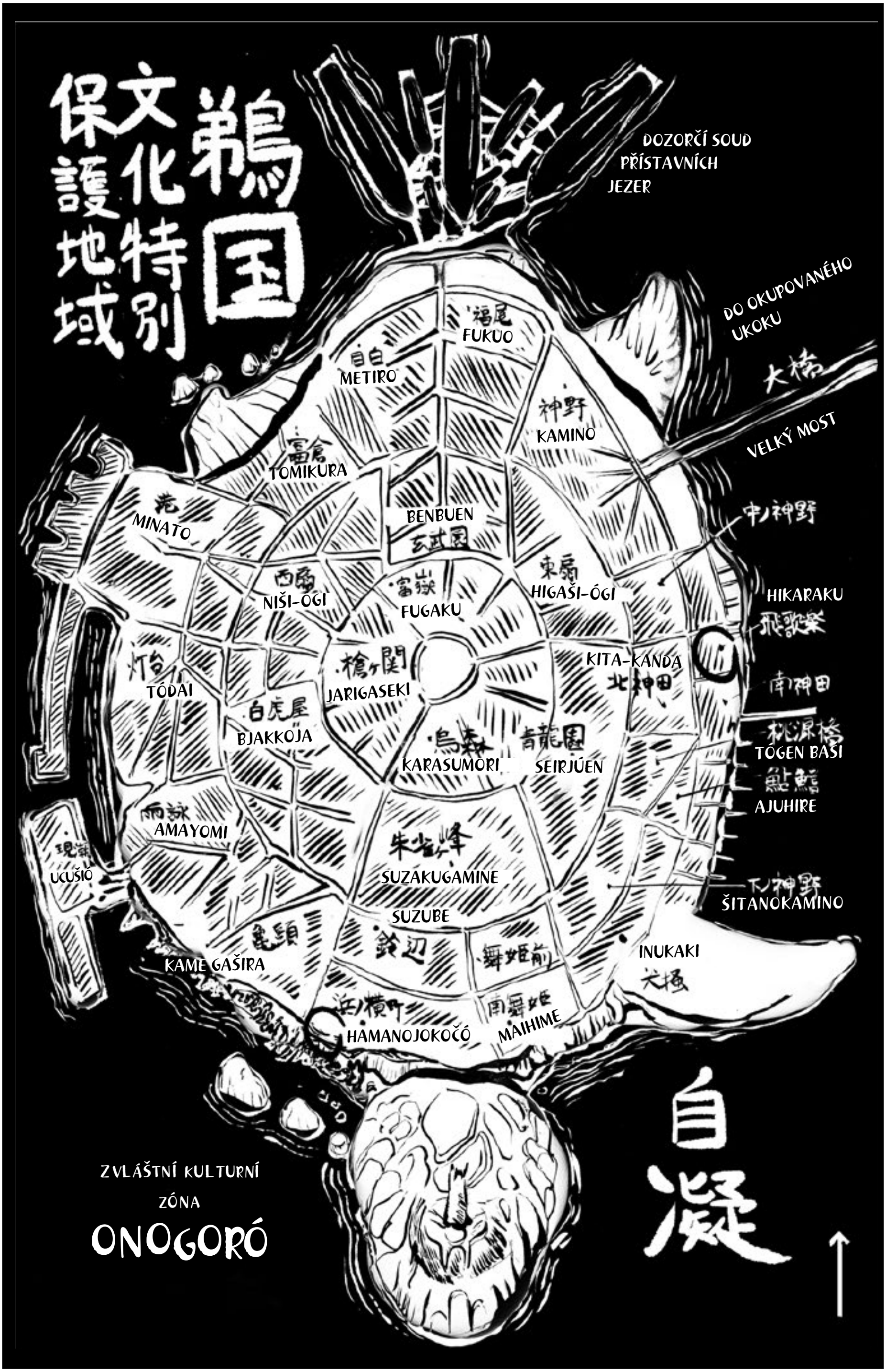

鵜国
文化特別
保護地域
DOZORČÍ SOUD PŘÍSTAVNÍCH JEZER
DO OKUPOVANÉHO UKOKU
大橋
VELKÝ MOST
福尾
FUKUO
目白
METIRO
神野
KAMINO
富倉
TOMIKURA
MINATO
BENBUEN
玄武園
東扇
HIGAŠI-ÓGI
西扇
NIŠI-ÓGI
富嶽
FUGAKU
中ノ神野
HIKARAKU
飛歌楽
KITA-KANDA
北神田
南神田
灯台
TÓDAI
槍ヶ関
JARIGASEKI
白虎屋
BJAKKOJA
烏森
KARASUMORI
青龍園
SEIRJÚEN
桃源橋
TÓGEN BAŠI
鮎鰭
AJUHIRE
雨詠
AMAYOMI
UCUŠIÓ
朱雀ヶ峰
SUZAKUGAMINE
SUZUBE
鈴辺
下ノ神野
ŠITANOKAMINO
亀頭
KAME GAŠIRA
舞姫前
INUKAKI
犬掻
浜ノ横町
HAMANOJOKOČÓ
南舞姫
MAIHIME
ZVLÁŠTNÍ KULTURNÍ ZÓNA
ONOGORÓ
自凝

Rodina Hakai, pekelníci, zal. Taiwa 134
Způsobíme peklo na míru i smolné dny vašim nepřátelům
Provedeme osobně
Ceny po konzultaci

„Pekelníci, jo?“ řekla démonka, která sledovala svitkovou kurzívu na vizitce rodiny Hakai. „Je ten příběh pravdivý doslova, nebo je to jen mytické převyprávění?“

Hjó Hakai, třiatřicátá pekelnice, znala Záznam v démončiných pařátech nazpaměť stejně jako všichni z rodiny Hakai před ní, takže věděla, že ten příběh je pravdivý dost a dost a že na něm opravdu záleží.

Nahlas však nic neřekla. Právě totiž zažila šok z toho, že před několika vteřinami našla ve své vlastní pracovně, u svého vlastního stolu, démonku – právě *tu,* která uvěznila její vesnici v nekonečných smyčkách krutých zim. A tenhle šok jí sebral slova z úst. Démoni z příběhů byli lidožravé obludy, šílené

z bezedného hladu, který byl jejich daní za pojídání ovoce hitodenaši. Neměli by tiše listovat v rodinných archivech rodiny Hakai a dokonale číst starobylé písmo.

Hjó si démonku prohlížela – její oči, zuby, lehké pohyby, nelidský lesk jejích vlasů. Změnilo se něco? Čeho se má Hjó bát?

„*Bohové štěstí potrestali První-z-nás za to, že zabila bohy nemocí, chudoby a hniloby – neštěstí,*“ četla démonka nahlas. „*Příliš pozdě poznala, že štěstí nemůže existovat bez neštěstí. Když zabila bohy neštěstí, ohrozila i životy bohů štěstí. Štěstěna ji proklela, aby se stala První-z-nás, aby sama byla původcem neštěstí namísto oněch bohů, které zničila. Její dcery zdědily její prokletí. Její synové zdědili její zbraně. Rodina Hakai, všichni její synové a dcery, se nikdy nezbaví jejího zločinu a musí nést její památku s povinností viny.*“ Démonka vzhlédla od svitku. „Dělat z tohoto domnělého prokletí rodinný podnik mi nepřipadá nijak zvlášť kajícné.“

„Na tom prokletí není nic ‚domnělého‘.“ Hjó konečně našla hlas.

Démonka si ji chladně prohlížela. „Je v tobě zapečetěna veškerá moc starých bohů neštěstí – a přesto jsi proti mně ani trochu z té moci nepoužila.“

„Takhle pekelníci nepracují.“

„Ne. Myslím tím, že by to nebylo *prokletí,* kdyby to bylo tak výhodné.“ Démonka vložila svitek do schránky. Z jejích lesklých vlasů se linul nakyslý pach staré krve a hnijících květin a Hjó potlačila nutkání utéct. „Škoda že si tvoji sousedé nepamatují, co se jim má stát. Jinak by tě už pověřili, abys je pomstila jejich jménem, hmm?“

Venku vesničané rozbíjeli led, vytahovali zamrzlé rolety a vítali se navzájem s rozbřeskem. Nikdo netušil, že tento den

už prožili, že Hjó dokáže předpovědět každé prasknutí rampouchu, každý obrat vran na obloze – že ví, jak každý z nich vypadá v okamžiku smrti.

Démonka naklonila hlavu. „Kolik už je to zim, Hjó Hakai, co jsem celou vesnici proměnila ve svůj sad? Kolikrát jsi sledovala, jak tvůj lid trpí kletbou hitodenaši? Pět zim? Šest?“

Osm. „Zmlkni.“

„Víš, nikdy jsem nezabíjela tvé vesničany. Ani jednoho. Za žádné z těch zim.“ Démonka zvedla ocas a pohrávala si s jeho koncem. „Hruška hitodenaši je parazitická kletba. *Chce* udržet své lidské hostitele naživu, živit se kletbou v jejich srdcích. Tím, že jsem zasela semínka, aby se tví přátelé proměnili v mé stromy hitodenaši, se jim dostalo věčného života. Spálení těch stromů do základů, to je to, co pokaždé vesničany zabije – to všechno je práce tvoje a tvého bratra. Moje ne.“

Hjó zatnula pěsti. Nehty se jí zaryly do dlaní. „Čím jsme si tohle *zasloužili*?“

„Na totéž jsem se ptala už před osmdesáti lety, za Pekelné války na Zemi. Co jsem kdy udělala, že si nikdo nemyslí, že můj lidský život stojí za to, aby ho prostě… nechal na pokoji?“ Poškrábala se na hlavě a pak pokrčila rameny. „Sedni si, Hjó Hakai. Mám pro tebe návrh.“

„Necháš vesničany žít?“

„Na to už je pozdě – v jedné smyčce prostě zemřou a jsou mrtví nadobro. Ale ty a tvůj bratr…“ Démončiny černozlaté oči nemrkaly. „V každé smyčce jsem se vás oba snažila nakazit hitodenaši, ale nikdy se to neujalo. Vlastně je to ironie osudu. Přišla jsem až sem, abych viděla, jak vy dva poznáte, jaké je hitodenaši věčné utrpení, a právě vy dva jste vůči němu imunní. Pche!“

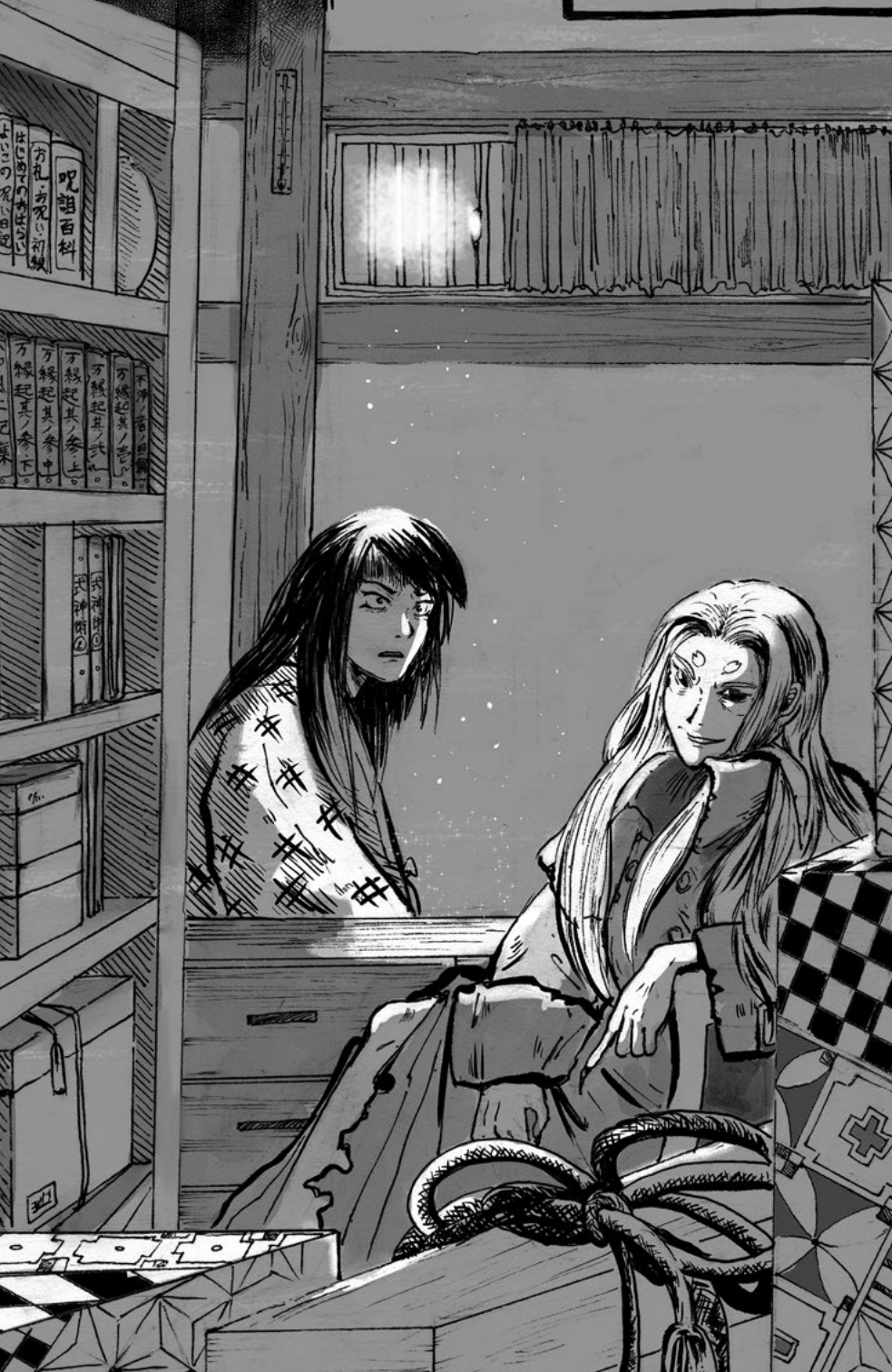
呪詛百科
万縁起其ノ弐
万縁起其ノ参上
万縁起其ノ参中
万縁起其ノ参下

„Ty jsi sem přišla kvůli mně a Mansakuovi?“ Hjó nedokázala zadržet smích. „Nerozumím ti.“

„Říkejme tomu krevní msta.“ Démonka šťouchla do židle naproti ní. „Neříkala jsem ti, aby sis sedla?“

„Jinak co?“

„Jinak půjdu najít Mansakua a utrhnu mu čelist. Uvidíme, jestli mi to přinese uspokojení, které jsi mi ty odepřela. Nedozvím se to, dokud to nezkusím.“

Hjó se posadila.

Démonka se usmála a vycenila zlaté tesáky. „Co víš o ostrově Onogoró?“

„Je to zvláštní kulturní zóna Ukoku.“ Hjó si v duchu prošla všechno, na co si vzpomněla. „Bohové štěstěny Ukoku se tam stáhli během Pekelné války na Zemi a vzali si nás, Udžinů, dost na to, abychom přežili. Od té doby ji bohové neopustili a Udžinové z Onogora nemohou zónu opustit, ledaže by se vydali na schválenou naučnou výpravu.“

„A čím je Onogoró proslulé?“

Hjó se rozbušilo srdce tak, až jí to znělo v uších. „Vyrábějí šinšú – jediný známý lék na hitodenaši.“

Ceněné smolně černé rýžové víno z Onogora, šinšú, bylo lékem pro nakažené hitodenaši, prostředkem na hubení jejích klíčků a jedem pro démony zrozené z lidí, kteří jedli její plody. Pokud svět věděl, dalo se vyrábět pouze na Onogoru.

Proto všichni říkali, že po Pekelné válce na Zemi šinšú koupilo Onogoru svobodu. Celý svět závisel na šinšú z Onogora, které kletbu hitodenaši drželo na uzdě. Ukoku bylo oficiálně pod okupací Přístavních jezer, ale samo Onogoró si dokázalo vyjednat zvláštní privilegia, poněvadž pohrozilo zastavením výroby šinšú. Tím získalo téměř samosprávu.

Onogoró mělo vlastní shromáždění. Zakázalo cizí bohy. Odmítalo vyučovat ve čtyřech jazycích, jako to dělal zbytek Ukoku. Izolovalo se, aby „zachovalo svou ohroženou kulturu a ochránilo své bohy" – což bylo povoleno, protože oficiální verze Onogora zněla, že bohové Ukoku jsou pro šinšú nezbytní. Pouze *tito* bohové prý dokážou vytvořit požehnaný déšť, který je klíčovou složkou šinšú, a zbytek světa jim zatím nedokázal, že se mýlí.

Tak vznikla zvláštní kulturní zóna Onogoró.

„Tady je můj návrh, Hjó. Nemůžu se dostat na Onogoró. Stráže brání démonům, aby vůbec přikročili k bráně. Osvobodím tebe i tvého bratra od zimy." Démonka namířila na Hjó dráp. „A výměnou za to se vy dva za mě vydáte na ostrov Onogoró."

Na špičce drápu se zablesklo světlo. „A proč?"

„Slyšela jsem, že tam někdo pěstuje hrušky hitodenaši – že mají sad jen pro sebe."

Hjó na ni zírala. „Na Onogoró?"

„Ty tomu nevěříš?"

Hitodenaši potřebovaly lidi, aby se mohly dále rozvíjet – aby z nich vytvořili sad, aby si to vůbec přáli vykonat! A aby to vykonali na Onogoru! „Proč by to dělali?"

„Protože od Pekelné války na Zemi už uběhla dost dlouhá doba, takže jistě někdo zapomněl, proč by to neměl dělat." Démonka vypustila bublavý smích. „Říkáš si, co to má společného s tebou. Jistěže. Dalo by se říct, že… sdílíme dědictví, a to znamená, že máš povinnost viny, jak jsi to nazvala. Musíš to být ty, kdo najde hitodenaši na Onogoru, ty, pekelnice Hjó, a pak, až se ti to podaří, můžeš vykonat to, k čemu tě váže tvá kletba."

Znovu namířila na Hjó dráp. „Uděláš na Onogoru peklo kvůli mně."

JEDNA

到着

Onogoró bylo ostrovem počátků.
Když stavitelé světa dokončili míchání
bažiny zemského chaosu svým kopím,
spadla z hrotu kopí kapka bahna.
Usadila se na novém povrchu světa
ve tvaru, který si sama zvolila. Tato
kapka se jmenovala Onogoró, což
znamená „to, co se usadilo samo“.

Fu-no-Mono,
třetí pekelník

Za příletovými přepážkami terminálu Brána byl ostrov Onogoró ozářený sluncem, zelený a smáčený vodou hladkou jako sklo. A to vše orámované velkým oknem.

Onogoró mělo tvar želvy. Klenutá skála na jižním výběžku byla její hlavou, obzor se svěže zelenými mrakodrapy byl jejím krunýřem. Na nose měla podivnou sochu: tančící ženu s tváří

ošlehanou větrem a vodou a s pahýly předloktí zvednutými k nebi. Na pomyslném ocase želvy se tyčily černé stožáry dozorčího dvora Přístavních jezer.

„Vypadá to přesně tak, jak nám Džun říkal," pravil Mansaku a zadíval se na ostrov. Na oblečení mu ulpěl chlad z dezinfekčních kójí. „Páni, to je ta socha Nakihime? Třítisícileté Kagury? Je větší, než jsem si myslel."

„Celý ostrov je větší, než jsem si myslela," řekla Hjó a hned si připadala hloupě. Proč by se démonka obtěžovala s *malým* ostrovem?

„Ahoj!"

Hjó sebou trhla.

Úřednice, která se u nich zastavila, byla oblečená jako obří hruška. Zelená a kymácející se hruška s nakreslenýma očima, jež byly vyplněné hrozivými rudými víry. Na šerpě na její přední straně stálo: „Ujistěte se, že Hruška zůstane na terminálu Brána Onogora! Prosím, uposlechněte, abyste zastavili hitodenaši!"

Hruška se zeptala: „Chcete nějaké letáky?"

„To myslíš vážně?" vyhrkla Hjó, ale pak se zarazila, když se k nim otočily hlavy.

„Moc vám děkuji – ano, prosím," řekl Mansaku pokojně hrušce. Jakmile se uklonila a odskočila, šťouchl Hjó do žeber. „Jsi normální?"

„Mansaku, vždyť je oblečená jako *hruška hitodenaši*." Hjó přešla na přístavní znakovou řeč a ukazovala nízko a skrytě. „Kdo si udělá *maskota* z hrušky hitodenaši?"

„Zřejmě Onogoró," opáčil Mansaku. „Pamatuješ si přece, jaký byl Džun. Neměl o ničem ani páru. Dokonce ani úplně nevěřil, že hruška hitodenaši je skutečná."

Džuničiró Makuni – pro své přátele Džun – byl jediným rodilým Onogoró-Udžinem, kterého kdy Hjó a Mansaku potkali. Byl to reflektograf a básník, o pět let starší než Hjó a stejně starý jako Mansaku. Před dvěma zimami se Džun oddělil od zbytku naučné výpravy a dorazil do vesnice Hjó a Mansakua, ztracený a naprosto uchvácený z toho všeho – i když ho museli vytahovat ze závěje.

Sníh způsobil, že Džun u nich tehdy zůstal celou zimu a oni ho dobře poznali. Mnoho rozdílů mezi nimi přičítala Hjó tomu, že je *Džun,* a ne tomu, že pochází z Onogora. Všichni byli Udžinové, lidé z Ukoku – i když Džun mluvil dialektem, kterému říkal „standardní", a někdy říkal věci jako „vy okupovaní Udžinové", jako by Hjó a Mansaku byli z jiné země.

Možná by opravdu mohli být. Osmdesát let po válce Onogoró-Udžinové prosperovali a díky výrobě a prodeji šinšú si vytvořili příběh poválečného „vykoupení". Mohli nechat stranou nepříjemnou pravdu, že hitodenaši vytvořili během války především vědci z Ukoku.

Totéž se nedalo říct o zbytku Ukoku, pro které Přístavní jezera udělala vše, co mohla, aby na něj zapůsobila hrůzou ze stvoření hitodenaši. Vítězové války dostali výsadu rozhodovat o tom, na co smějí poražení ve válce zapomenout, a Ukoku ztratilo velmi mnoho – až na to, co bylo na Onogoru, jak se domnívala Hjó.

Jenže válečná paměť se vytrácí a je izolována od hitodenaši v současnosti. Takže pokud by někdo pěstoval hitodenaši, možná by to mohl být někdo na Onogoru; někdo, kdo by to dělal čistě ze zvědavosti.

Ráda by se dozvěděla, stejně jako se ptal Džun, co je to za hrušku a jestli je opravdu tak strašná, jak všichni říkají.

Hjó natáhla ruku. „Koukněme se na ty letáky.“

Zběžně si je pročítala. „Tak jste se dostali do Onogora, posledního domova bohů Ukoku – gratulujeme!“ a „Nebojte se, nemohou vás zabít, pokud o to nepožádáte: Příručka pro začátečníky, jak žít s božskými bytostmi na Zemi.“ Vtom se ozval hlas od pultu.

„Hjó a Mansaku Hakaiovi?“

Mansaku se podepsal: „S chutí do toho.“

Šest šaku dozadu od pultu byl provaz ozdobený smotky papíru. Přistoupila k nim onogorská úřednice v bíločervené uniformě svatyně, s pohárem v jedné ruce a mísou ve druhé.

„Umyjte si ruce a vypláchněte ústa, prosím,“ řekla „standardně“ ostře, stejně jako mluvil Džun.

Hjó vzala pohár, nalila si nad mísou trošku šinšú černého jako noc přes hřbet jedné a pak druhé ruky a potom si jím vypláchla ústa. Podala pohár Mansakuovi, aby udělal totéž.

„Nechutnalo to po ničem,“ řekl zklamaně.

Hjó to chutnalo jako zimní ráno, z čehož se jí zvedl žaludek, a tak se raději zaměřila na pult a úřednici za ním.

Úřednice měla přivřené oči ospalé želvy. Kolem harmoniky vrásek na krku měla navlečené šňůrky jaspisových a achátových korálků, na nichž visela stočená slza ve tvaru zelené nefritové magatamy.

„Vaše doklady, prosím.“

Hjó je předala. Mansaku si pohrával se svým šátkem.

„‚Přemístění pobytu do zvláštní kulturní zóny Onogoró z města Cukitatejama v prefektuře Kóra, z Ukoku obsazeného Přístavními jezery.‘ Uf, to je ale sousto.“ Úřednice si olízla palec a otočila stránku. „A víte vy dva, že jakmile se přestěhujete na Onogoró, žádné další přesuny nejsou povoleny? A v případě,

že Onogoró vskutku opustíte na krátké návštěvy někam jinam, budete podléhat všem umlčovacím kletbám, které budou vyhodnoceny jako nezbytné?“

„Víme,“ řekla Hjó a Mansaku přikývl.

Úřednice zamžourala do jejich papírů. „Důvod přemístění: ‚hitodenaši‘.“

„V zimě ji chytila celá naše vesnice.“

„Chytila?“

„Rozšířila ji tam démonka.“ Úřednice ospale přikývla, jako by takové zlomyslné historky slýchala každý den. Hjó netušila, na co myslí. „Proměnila mou vesnici v hitodenašský sad, aby se měla čím krmit.“

„Ach ano. Démoni to dělají. Chudáci. Buď tohle, nebo musí lovit lidi. Někteří nikdy nezapomenou na svou lidskost natolik, aby to zvládli,“ zabručela úřednice. „Vy dva jste museli mít velké štěstí, že jste její konání přežili – nebo snad máte v rukávu nějakou zvláštní, tajnou, možná problematickou vlastnost, viďte?“

Něco nebylo v pořádku. Hjó si mlčky prohlížela úřednici, pak se podívala na pulty nalevo a napravo od nich a rázem pochopila, oč jde.

„Přesně tak. Máme tajemství,“ řekla. Rozhodla se. „Mansaku a já jsme poslední pekelníci z rodiny Hakai. Právě proto nás démonka nechala jít.“

Úřednice vzhlédla.

Rozvířil se mezi nimi zvláštní *tlak*, který Hjó ani tak necítila, jako spíš ochutnala – bylo to jako mořský vánek, který sbírá sůl z rozlehlých vln.

Úřednice odložila doklady. Její tenké rty se roztáhly doširoka. „Takže vy poznáte boha štěstí, když ho vidíte. Co mě prozradilo?“

„Tvé prsty.“

„Ach ano. *Tyhle*. Dobře jste to vypozorovali,“ řekla bohyně a zvedla konečky prstů ke světlu. Byly dokonale vyleštěné do hladka. Starověké božstvo na nich nemělo žádné otisky. Dokonce i u těch, kteří byli kdysi lidmi, se časem setřely. „Moudrá volba neskrývat tuto *velmi* zvláštní vlastnost v rukávu! Pečeť na tvých schopnostech je možná pro ostatní lidi neviditelná, ale *já* ani ostatní bohové nemáme problém ji vidět. Já tedy nikdy! Pekelnice na Onogoru. Podívejme se tedy na tvou pečeť, drahá. Můžeme si díky tomu ověřit, zda je to pravé zboží.“

Měla na mysli pečeť, která v Hjó uzamyká síly bohů neštěstí – tu, s níž se narodila a která vypadala jako propracované mateřské znaménko.

Hjó natáhla ruce a otočila je. Na spodní straně každého prstu se tísnily temně rudé symboly, které se prohánělý podél záhybů a zaplňovaly její dlaně načmáranými talismany kletby, jež jí byla vepsána do krve. Jen ona a Mansaku měli možnost pečeť spatřit; na pevnině již nezůstali žádní bohové štěstí z Ukoku, kteří by ocenili své vlastní umění.

Bohyně zavrkala a chytila Hjó za ruce. „Koukej na tu kletbu – je nádherná! No ne, ty *jsi* opravdová.“ Pak pohlédla na Mansakua. „A to z tebe činí poslední ze zbraní pekelníků, že? Která z nich jsi ty? Ta tyčová zbraň? Nebo snad palice?“

„Nejsem zbraň, madam.“ Mansaku se usmál. „Jsem *hostitelem* ducha Kirijukiho nagigamy.“

„Ach, vodní kosa. Krásné. Dávej si pozor, abys s tou čepelí nemával někde, kde by ji mohli vidět důstojníci Onmjorja. Oficiálně platí, že veřejnost zde nemá zbraně, včetně duchů zbraní.“ Bohyně se otřela o symboly na dlaních Hjó, jako by se

daly odlepit. Samozřejmě se neslouply. „Chápu to správně, že tě sem tvá démonka poslala, abys nám připravila peklo, které si zasloužíme za něco, co se jí nelíbí?“

Hjó řekla: „Démonka věřila, že na Onogoru roste hitodenaši.“ Bohynin úsměv se pomalu vytrácel. „Byla si tím jistá.“

Mansaku se nadechl. Připravili se na reakci bohyně.

Bohyně přikývla tím svým zamyšleným, neochvějným, starobylým želvím způsobem. „To pro nás nebude vypadat vůbec dobře, že? Svět by si mohl myslet, že teď pracujeme na udržení nemoci při životě, jen abychom mu mohli dál prodávat všechny léky.“ Poplácala Hjó po rukou a zasmála se. „Nejlepší bude, když se na ostrově pustíte do *tichého* hledání, jinak by vás hledaní duchové mohli slyšet přicházet a vypařili by se.“

Hjó si nebyla jistá, jestli to chápe, ale cítila, že jí to není ani souzeno. „Nebudeš nám tedy bránit ve vstupu na Onogoró?“

„Přijde na to.“ Bohyně stiskla Hjó ruce. To gesto bylo téměř babičkovské. „Kdysi dávno mi bylo řečeno, že pekelníci dostávají

za své služby zaplaceno životy – že potřebují teplo něčího živého ducha, aby roztavili svou pečeť. Je to pravda?“

„Je to pravda,“ odvětila Hjó. „Ale pokud nejde o zvláštní zakázku, nepotřebuji být placena celými životy. Stačí měsíce, dny, dokonce i minuty.“

„Peníze také fungují,“ vložil se do hovoru Mansaku. „Protože peníze jsou něco jako žetony života.“

„Ledaže by šlo, jak říkáte, o ‚zvláštní zakázku‘.“ Hjó se sevřelo srdce. Bohyně věděla víc, než dávala najevo. „Můžeš mi říct, co se tedy přesně stane?“

Buď upřímná. Tohle je bohyně a naše poslední překážka na cestě na Onogoró.

Hjó spolkla strach a narovnala ramena.

„Nemůžu ti to říct přesně, protože jsem ještě nikdy žádnou neplnila,“ přiznala. „Vím, že mi do cesty přicházejí těla a někteří lidé zemřou před svým přirozeným časem, ale ne *kvůli* mně. Ta těla mi prostě přináší pekelnické en. A pak…, vezmu si, co mi zvláštní komisař dá.“

Bohyně mlčela a upírala zrak na Hjó.

„Jsi plná obav. To se mi líbí. No, teď by se sektoru řízení pomsty na Onogoru hodila nová krev. Ano, dokázala bych si představit, že bys tomuto hustě osídlenému, ustrašenému a nervóznímu ostrůvku poskytovala nové, důležité služby.“ Bohyně se posadila a široce se usmála. „Pustím vás oba na Onogoró.“

Mansaku sevřel pod stolem vítězně pěst. Hjó sklonila hlavu. „Děkuji, božská paní.“

„Ach ne, nemusíte mi děkovat. Vždycky jsem měla pocit, že štěstí a neštěstí by se na tomto světě dařilo lépe, kdybychom si navzájem pomáhali.“ Bohyně vzala bílé nefritové pečetidlo

a vtiskla je do pohárku s rumělkovou pastou. „Natáhněte ruce, drazí.“

Razítko zanechalo na hřbetech rukou Hjó a Mansakua tvar rumělkové magatamy. Hjóiny klouby ovanulo jemné teplo letního větru a pak se magatama zatřpytila a ihned zmizela v její kůži.

„Hotovo!“ Bohyně zašustila papíry a podala Hjó několik vybraných lejster. Mrkla na ni. „Ať je ti požehnáno se všemi en, která potřebuješ – s těmi dobrými i s těmi pekelnými.“

Když pekelnice a její bratr prošli branou, bohyně Brány Onogora se otočila na svém místě a skřehotavě se zasmála.

„Někteří lidé zemřou dříve, než je jejich přirozený čas,“ sípala. „Myslíte, že jen *někteří*? Ach moje dny. Další skupina, prosím!“

DVA

留守

Před válkou se jedenáctému měsíci
v Ukoku říkalo „měsíc bez bohů“.
Na Onogoru mu však říkali „měsíc
všech bohů“, protože tam se jednou
ročně scházeli všichni bohové Ukoku,
aby utkali en národa na příští rok.

Cuju,
třicátá první pekelnice

Jako pekelnice byla Hjó naučená přemýšlet o světě v en. Bylo tomu tak, co jen si pamatovala.

En znamenalo osudové spojení. Mohlo existovat mezi lidmi, mezi člověkem a místem nebo člověkem a předmětem, například rakovinou, barvou, prázdným místem nebo vtipem v knize nalezené v pravý čas.

Lidé procházeli životem a v každé chvíli si vytvářeli vazby, které vyrůstaly z jejich ducha, táhly se do světa a hledaly další nitky, které by se s nimi daly spojit. Někteří říkali, že tato vlákna osudu jsou pozůstatky minulých životů, spojení tak silná, že přežila očistu smrtí před opakováním života. Když se svázala dohromady, vytvořila velkou neviditelnou síť, která byla pro lidi stejně nedílnou součástí jako pro les kořeny. Patřit k nějakému místu a okamžiku znamenalo být součástí jeho en-sítě.

Dobré en bylo smysluplné spojení, které s sebou přinášelo pozitivní změnu.

Pekelnické en bylo en mezi pekelníky a těmi, kdo zaplatili za neštěstí, které pak mohli šířit. Přitahovalo lidi k Hjó a ji k nim. Bylo to pnutí utahujícího se pouta.

U zvláštních zakázek jí sesílalo mrtvé a umírající, kteří by jinak nikdy nebyli pomstěni. Jejich pravda by zůstala pohřbena a jejich vrazi by si dál chodili po světě.

Právě kvůli pekelnickému en se Hjó kdysi ptala, jestli pekelníci nejsou nějakým druhem boha en-musubi (vazač en) nebo boha en-giri (řezač en), ale její matka Hacu ji ujistila, že tomu tak není. Pekelníci neměli vědomé schopnosti pro takovouto manipulaci s en jako tito bohové. Jejich práce spočívala v tom, že sledovali stopu, po níž je vedlo pekelnické en, nikoli že sami kladli stezky.

Na místě tak plném lidí, jako je Onogoró, bude síť en hustší, než s jakou kdy Hjó žila. A také stezky, po kterých ji pekelnické en potáhne, budou kvůli tomu složitější a nepředvídatelnější. Stačí jedno osudové spojení, které pevně naváže v některém koutě sítě, a bude to mít rozsáhlý kaskádovitý efekt.

Mohlo by to být děsivé, jenže navzdory tomu, jak komplikované, živé a rušné Onogoró bylo, působilo podivně důvěrně. Onogoró se sice od zbytku Ukoku lišilo, ale mnohé bylo rozpoznatelné.

Jednokolejná dráha – zavěšený „buraden" – sice visela na ocelovo-keramické páteři, proplétala se mezi oblaky výparů z varen šinšú a mezi mrakodrapy s dřevěným jádrem, ale také míjela rýžové terasy a pozemky určené k obživě. Na střešních zahradách rostly fazole ve světle, které po věžích stékalo dolů pomocí obřích zrcadel a lamp na solární pohon. Oblečení na Onogoru zjevně korespondovalo s tím, co nosili Hjó a Mansaku, s ukoku střihem vrstvených šatů, které se daly zastrčit a svázat do určitého tvaru, ale tady mělo odvážnější vzory a bylo zhotovené z recyklovaných nití. Nápisy byly psány „standardně", ale bez překladů do přístavní řeči, lingju nebo para-genera pod nimi.

A co Hjó ve městě ještě nikdy neviděla, bylo zjevné a otevřené praktikování duchovních technik Ukoku. V horách to pekelníkům procházelo, ale ve městech dosud nikdy.

Letadla měla v oknech amulety proti dopravním nehodám. Nad dveřmi byly nalepeny talismany, které měly odvrátit neštěstí. V blízkosti vodíkových žil se lepily papírové lístky, které měly zabránit náhlým požárům. Na první zastávce, kam buraden dorazil, se do vagonu vrhl šikigami – oživlý papírový panáček velikosti Hjóiny dlaně – a cestující se jen posunuli,

aby mu udělali místo. Všude byla ochranná pole. Hjó cítila tyto duchovní štíty jako lehký tlak na svých duších.

Talismany, amulety, ochranná pole, šikigami – to byl Hjóin svět, její techniky, jazyk, z něhož se pekelnictví skládalo. Nepříjemně ji překvapovalo, že je vidí tak obyčejné a všední jako květináče a reklamy na mostních pilířích.

Ale zdání bylo jen zdání. Hjó totiž ještě nevěděla, co je na Onogoru běžné nebo každodenní. Všechno jí sice připadalo známé, ale od Džuna toho slyšela dost a pochopila, že Onogoró-Udžinové si myslí, že na jejich odlišnostech od zbytku Ukoku záleží.

Jediným skutečně známým bodem byl Džun, jejich první zastávka na Onogoru.

Do klína jí spadla vychlazená placatka s ječným čajem, kterou tam hodil Mansaku, jenž si zrovna sundával zavazadla z věšáku nad hlavou. „Přestaň na chvíli přemýšlet. Už jsme na naší zastávce."

Nápis na nástupišti hlásal Hikaraku: 飛歌楽.

Večerní vánek pátého měsíce pročísl Hjó vlasy. Zaváněl slaným mořem a také byl říznutý zimním dechem šinšú. Hikaraku platila za divadelní a řemeslnickou čtvrť Onogora, tu nejvýchodnější. Když Hjó vystoupila na nástupiště, vítr se změnil. Foukal teď od východu, od pobřeží, kde stál terminál Brána Onogora. Od války bylo pobřeží kolem Onogora sirnou, sklovitou pustinou čili výsledkem toho, že bohové Ukoku odklonili poslední nápor bohovražedných bomb Přístavních jezer zpět na samotné Ukoku. Tím zároveň oznámili, že opouštějí císaře a vzdávají se.

Okna se teď zavírala a dveře se zabouchávaly před páchnoucím větrem, škvíry ve zdech a prkna z šinového dřeva se

rychle vycpávaly novinami. Hjó a Mansaku zatím mířili k Džunovu domu.

Džunův byt byl tatenagaja, stejně jako většina bytů na Onogoru. Pozemky byly vzácné, takže byt měl půdorys jednoho pokoje a tři podlaží. V protější věži se nacházelo nejstarší onogorské divadlo, Šin-Kaguraza, které mělo šest podlaží. Jeho šikmé okapy a leštěné šedé dlaždice osvětlovaly šňůry šeříkově fialových luceren. Džun měl ještě mladšího bratra Kóšira, který pracoval v divadelním souboru šin-kagury a bydlel v ubytovně souboru.

Všechno bylo tak, jak to Džun popsal ve svých pokynech, až po svlečenou kůži z celého těla bílého hada přibitou nade dveřmi.

Všechno odpovídalo, kromě jedné věci.

Džun řekl, že na ně bude čekat. „Džune?“ zavolal Mansaku. Světla byla zhasnutá. Mansaku trhl dveřmi. Zamčeno. „Spíš, nebo jsi mrtvý? Jestli jsi mrtvý, tak se nestyď. S tím se dá ještě pracovat.“

Přes příčně žebrované sklo na ně zíraly prázdné lamely vyplněné tmou.

Kovové víko poštovní schránky se se skřípěním zvedlo a otevřelo se zevnitř. Něco bílého vyklouzlo ven.

Hjó odskočila, když se k ní bílý had přiblížil, ale jen se jazykem dotkl špiček jejích bot a pak vklouzl do kanalizace. Na místě, kde stála, zanechal modrošedou obálku.

„Ohjó!“ vydechl Mansaku vzrušeně. Poznal kouzlo na zadní straně obálky. Na rozdíl od ostatních kouzel, která na Onogoru viděli, tohle vymyslela sama Hjó. Bylo nakreslené na obálce a bránilo všem kromě adresáta v jejím otevření.

Hjó ji rychle sebrala ze země.

葉堺 萬咲
漂

Na přední straně byla jejich jména. Vůbec se nepodobala Džunově obvyklé práci se štětcem. Džunovo *běžné* písmo bylo tak úhledné, že každý symbol vypadal jako vyražený. Tyto symboly byly rozmazané a roztahané.

Hjó roztrhla obálku. Do Mansakuovy čekající dlaně spadl klíč a vzkaz.

13. den, pátý měsíc

Pro Mansakua a Hjó

Vítejte v Onogoru! Je mi líto, že tam nejsem, abych vám to sdělil osobně. Musím na pár dní pryč. Klidně ale využijte můj byt jako základnu. Jezte rýži.

Našel jsem pokoj, který by se vám mohl líbit – a je blízko mě! Podrobnosti najdete vzadu. Jaký by to mělo smysl, že jste na Onogoru, kdybychom nemohli být sousedé? Alespoň dokud mě nebudete mít dost.

Nebojte se. Jsem naprosto v pořádku. Brzy se vrátím.

Džun

Na zadní straně byl inzerát na tatenagaju ve stejné věži. Drobný novinový výstřižek popisoval ošklivou smrt předchozího nájemníka, což znamenalo, že byt má „pravděpodobně strašidelný“ zvýhodněný nájem. Nebyly potřeba žádné reference, žádný ručitel, bankovní účet ani potvrzení o bydlišti, dokonce ani peníze na zaplacení kauce. Hjó hádala, že ho Džun vybíral s velkou pečlivostí, protože věděl, že „pravděpodobné“ strašení nebude pro členy rodiny Hakai žádný problém.

Mansaku vyzkoušel klíč v zámku. Ozvalo se cvaknutí. Odsunul dveře stranou a v tu chvíli Hjó ucítila drobné *cvaknutí ve vědomí*. Jako kdyby se jí vedle ucha zlomil jemný vlas.

Za nimi zablesklo modré světlo. Plameny zapraskaly a mezi věžemi se z ničeho nic objevil bílý kůň v červeném střapatém postroji.

Bez hlavy. Z pahýlu svalnatého krku mu stékal modrý oheň až na kohoutek, kde chlapec sedící na koni svíral červenobílé pletené otěže.

„Džuničiró Makuni, když ti říkám, abys ZŮSTAL v mé svatyni, proč mě neposlechneš?! Je to *pro tvé vlastní dobro*… Počkej.“ Bouřlivá zvučnost se z chlapcova hlasu vytratila. Když Hjó zamrkala, aby zaplašila odlesky modrého ohně, viděla, že chlapec na ni a na Mansakua podezřívavě mžourá. Vypadal na její věk, nebo byl možná o něco mladší. Měl na sobě fialovou uniformu s vysokým límcem. „Ty nejsi Džuničiró Makuni.“

„Ty taky ne, chlapče, takže překvapení je oboustranné,“ řekl Mansaku nonšalantně, ale Hjó ucítila, jak mezi nimi sklouzlo neviditelné ostří vodní kosy. „Jestli hledáš Džuna, tak ten už je pár dní pryč.“

„JÁ TO *VÍM*! Ale není v mé svatyni, kde by měl –“ Chlapec si zřejmě uvědomil, že prozrazuje příliš mnoho. Uťal sám sebe cvaknutím zubů a stiskl si kořen nosu. „Kdo jsi a co děláš v Makuniho domě?“ zeptal se.

Mansaku na něj mávl klíčem. „Jsme Džunovi přátelé – nechává nás trochu hlídat dům, když je pryč.“

„Hlídat dům,“ pronesl chlapec mdle. „O tom jsem nic neslyšel. Kdy to bylo domluveno?“

„Asi před měsícem a půl. Ale tehdy bylo v plánu, že on tu bude taky.“

„Dal jsi na dveře kouzlo, které ti řekne, když je někdo otevře," řekla Hjó a stále cítila, jak jí to *šlehá do vědomí*. Chlapcova pozornost se upřela na ni. „Proč?"

„Proč bych neměl? Jsem přece jeho prostředník kletby! Mám mu pomáhat, ale on trvá na tom, že chce co nejméně spolupracovat!" U chlapcových úst se zableskly stříbrné plameny. Bezhlavý kůň se vzpínal tak, že ho málem shodil. Když se kluk vyškrábal zpátky do sedla, rozkašlal se. „Tak ty jsi dnes večer Makuniho neviděla?"

„Ne," odvětila Hjó. *Proč Džun potřebuje prostředníka kletby?* „Možná je u svého bratra, ne?"

„Nežádal jsem o návrhy!" Chlapec zašátral v přední části uniformy a našel něco, co vypadalo jako talisman. „Jestli se sem vrátí, zapal před tímhle kadidlo a vyslov mé nebeské jméno. Zatracený člověk, na tohle já nemám čas!"

Přehodil lístek přes zábradlí chodníku. Kus papíru letěl rychle jako střela, načež zpomalil před nosem Hjó a snesl se dolů. Zachytila ho.

Stálo na něm: 留眼川大明神

Todomegawa Daimjódžin

A na zadní straně bylo menším písmem napsáno:

陰陽寮 呪解師 3級

Prostředník kletby Onmjorja třetí úrovně.

Hjó si vzpomněla na slovo „Onmjorjó" z varování božstva u brány. *Je to tak – v Onmjorju mohou pracovat jak bohové, tak lidé.* Džun to říkal. Byl to útvar, který působil po boku běžné policie a specializoval se na problémy, které vznikaly mezi bohy a lidmi, přičemž problémy mezi lidmi nechával na policii samotné.

S úlekem si uvědomila, že ten chlapec s těžkými váčky pod očima a kouřem mezi zuby je bůh. Ačkoli, když přijel na bez-

hlavém koni, mělo to Hjó možná napadnout rychleji. Ale byla na Onogoru teprve pár hodin.

„Děkujeme vám za spolupráci!“ vyštěkl Todomegawa, pak zaryl paty do boků bezhlavého koně, který odskočil do nicoty, a nato se oba rozplynuli jako mlha.

Mansaku si vzal lístek se jménem boha a zamumlal: „Džune, ty idiote! Do čeho ses to namočil, že tě hledá prostředník kletby?“

Hjó se otočila k Džunovu bytu. „Je jeden způsob, jak to zjistit.“

Nechali košíky na verandě, vyzuli si boty, a jakmile ručně nahodili elektřinu a rozsvítila se světla, začali dělat to, co rodina Hakai dělala po pekelné práci nejlépe: vyšetřovat.

Pokoj v přízemí sloužil jako pracovna a obývací pokoj zároveň. Mansaku šel ke komodě v rohu, Hjó ke stolu. Když u něj klečela, něco jí křuplo u kolenou.

Ve vazbě tatami se zachytila bílá zrnka křišťálu. Jakmile si toho všimla, spatřila na leštěném povrchu stolu šmouhu – skvrnu bílého prachu v místě, kde byla setřena tekutina. Vypadala jako křídově bílá stopa po skvrně od potu.

Hjó po ní přejela prstem a olízla ho. *Sůl.*

Mansaku zavýskl a zvedl nad hlavu list modrošedého papíru. „Mám tu zajímavý dopis od Kóšira. Podívej se na něj.“

11. den, pátý měsíc

Niisane, nechoď do Šin-Kagurazy.

Byl jsem zkontrolován Vlnochodcem. Výsledek: Nejsem prokletý. Ale zlé věci se kolem mě dějí bez ohledu na to a soustředí se na mě tolik smůly, že nemohu riskovat tvůj pobyt tady. Moje smůla by se mohla rozšířit po našem en,

a čím silnější naše en bude, tím víc budeš trpět. Mám příliš velkou smůlu, než abych to riskoval!

Kéž bych byl prokletý. Pak bych mohl jít do Onmjorja a najmout si prostředníka kletby, který by to vyřešil mezi mnou a tím, kdo mě proklel, a já bych ho mohl najít a pořádně mu nakopat.

Ale nikdo mě neproklel. Mám jenom smůlu.

Nechoď do Šin-Kagurazy, dokud ti neřeknu. Napiš mi, jestli mi chceš něco říct.

Dopis byl datován 11. dne pátého měsíce. Dopis pro Hjó a Mansakua byl zanechán 13. Dnes bylo 15. pátého měsíce. Džun byl už dva dny mimo svůj byt.

„Co myslíš?" zeptal se Mansaku Hjó.

Zavrtěla hlavou. „Najít Džuna nám to nepomůže."

Smůla však byla její specialitou, a tak si Kóšira a jeho „smůlu" poznamenala na později.

Něco se nad ní zalesklo. Hjó vzhlédla. V rohu stropu uviděla polici se svatyní.

Tři skříňky s bohy na ní byly orámované tmavými větvěmi stromu sakaki. Každá z nich měla svůj vlastní vstupní oblouk a nádoby na obětiny. Uprostřed bylo kulaté zrcadlo, které zachycovalo světlo. V každé skříňce byl napsaný lístek se jménem a příslibem ochrany od některého boha, ale Hjó je zespodu neviděla.

Mansaku se na polici rozpačitě usmál a zamával. „My se nevloupáváme. Přísahám."

Na polici panovala ostražitá atmosféra, nic podobného jako v bombami vypálených skříních a svatyních bez bohů, které se nacházely v lesích Kóry. Bomby, které zabíjely bohy,

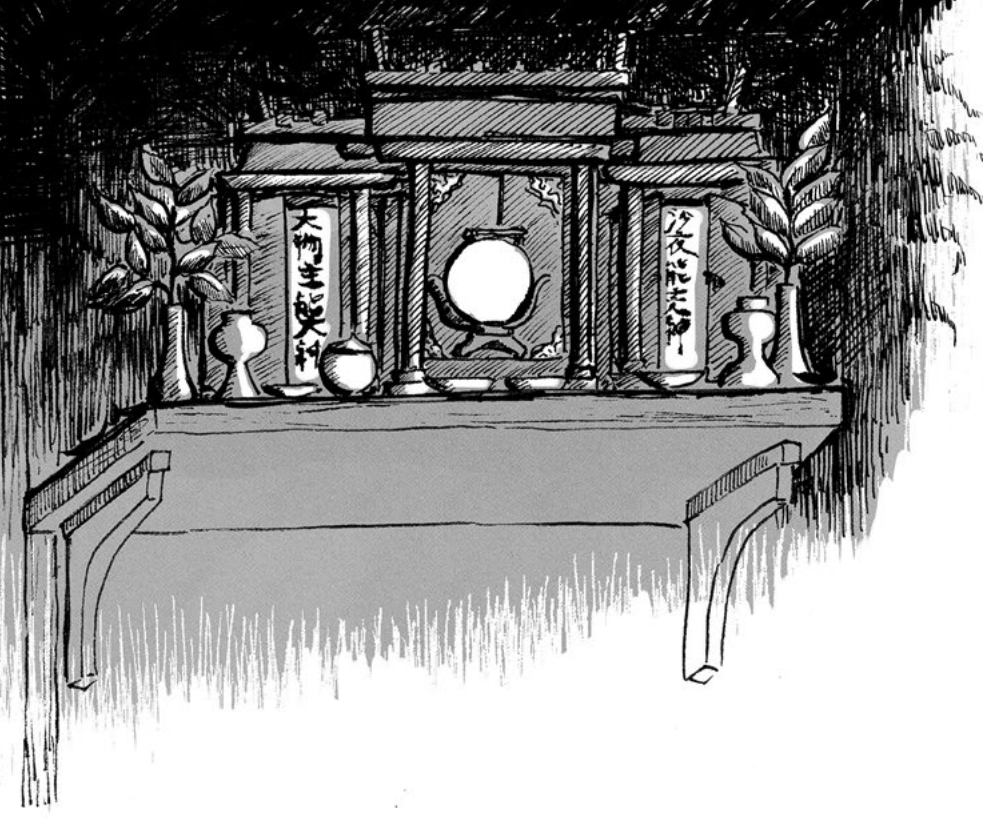

působily prostřednictvím záření, které vymazávalo nebeská jména bohů z lidských vzpomínek a písemností. Těsně před koncem války Přístavní jezera kobercově bombardovala Ukoku kvůli bohům, kteří neodešli na Onogoró. Bezejmenné, anonymní svatyně byly to jediné, co Hjó znala.

Ucítila dotek, takové trochu brnknutí, jako když prstem zavadíte o tětivu luku. „Mansaku, pomůžeš mi tam nahoru?“

Potřebovala jen trochu větší výšku, aby viděla na polici. Mansaku ji s reptáním a vrávoráním zvedl za pas, div že se pod ním nohy nepodlomily. Mezi uschlými listy sakaki a prachem si všimla něčeho bílého, co trčelo zpod skříňky úplně vlevo – byl to lesklý bílý roh.

Hjó na něj položila prst a uvolnila malou hromádku stellaroidních reflektogramů, které se sesypaly dolů na Mansakua. Ten ji vzápětí s neomaleným výkřikem pustil.

Sebral je z podlahy a pak se ostře zasmál. „‚Naprosto v pořádku,‘ říká ta prolhaná krysa.“

Z každého obrázku zírala Džunova tvář a na každém z nich byly rozpuštěné barvy prokletí.

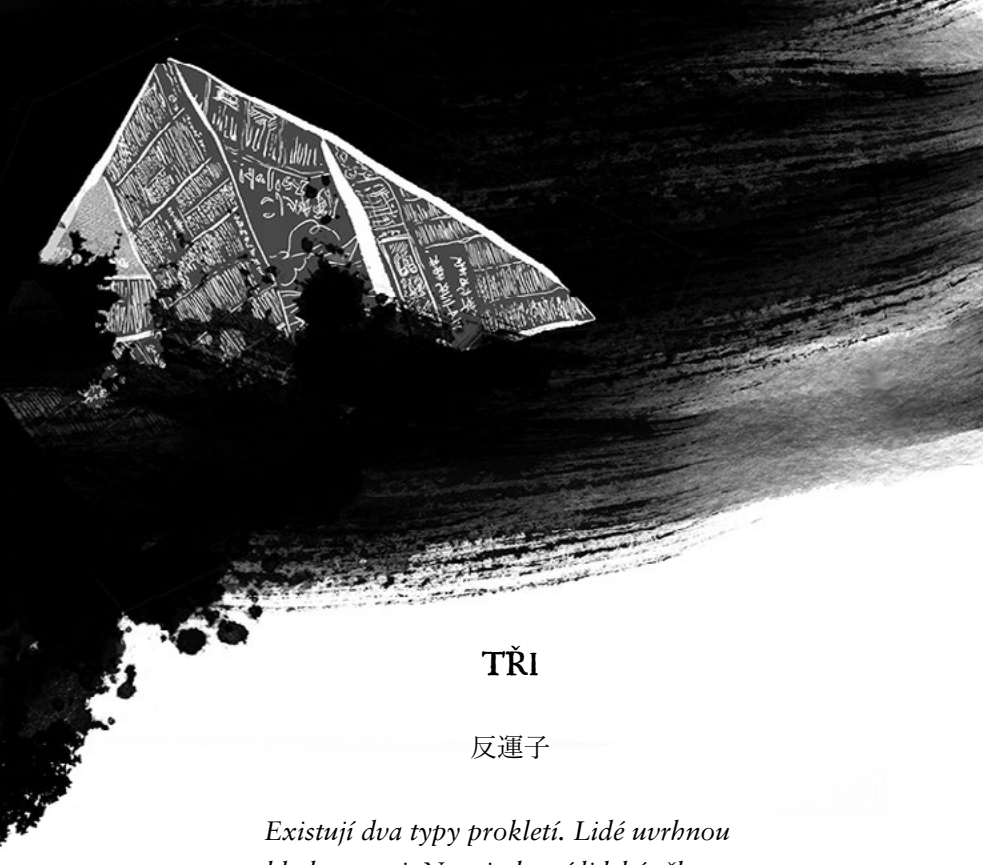

TŘI

反運子

Existují dva typy prokletí. Lidé uvrhnou kletbu noroi. Noroi obrací lidská těla nebo mysli proti sobě nebo obojí. Bohové a duchové častěji vrhnou kletbu tatari. Tatari obrací svět proti lidem, narušuje jejich štěstí a síť en.

Noe,
dvacátý první pekelník

Když Džun přijel do Kóry, přivezl si s sebou stellaroidní foťák. Ze všech svých fotoaparátů si ho cenil nejvíce – protože tento model stellaroidu dokázal zachytit kletby.

Kletby se v Džunových reflektogramech objevovaly v podobě pásů podivné, kroutící se barvy, kterou nešlo přesně určit. V jednu chvíli byla v koutku pravého oka Hjó fialová, v levém zelená, ale neustále se měnila. Při přímém pohledu na barvu prokletí měla Hjó nepříjemný pocit, jako by jí bez zvuku zvonilo v uších. Džunovy stellaroidy vesničany z Kóry nesmírně bavily. Ukazovaly totiž drobné šmouhy kletby, které stále přetrvávaly třeba na některých rodinných památkách, na prahu opuštěné budovy nebo na starém kameni poblíž křižovatky, o němž všichni tušili, že je mírně prokletý, ale nikdy se neodvážili dotknout se jej a zjistit to.

Na dříve pořízených Džunových stellaroidových snímcích Hjó vydechovala ze rtů vlnící se barvu, která se zachycovala na jejích nehtech. Ukazovaly pekelnickou kletbu v její kůži, v jejích očích, v jejích zubech. Zkrátka k ní neoddělitelně patřila.

Teď se s Mansakuem dívali na stellaroidy, které zachytily Džuna – prokletého.

Džunovi plála v očích přesně ta samá barva a stékala mu po tváři ve vodnatých čarách. Plakal ji, když se díval do kamery, a zaznamenával den po dni své prokletí.

„Prvního čtvrtého měsíce," přečetla Hjó datum vyražené v rohu obrázku nejstaršího stellaroidu a položila ho na podlahu. Džun na něm byl mírně pobledlý a v očích mu zářila barva prokletí. Položila na zem nejnovější. „A tady je třináctého pátého měsíce."

Ten den jim Džun napsal, že opustil byt.

Na posledním snímku byla kamera tak roztřesená, že jeho obličej tvořil jen výbušný, rozmazaný oblak prokleté barvy. Hjó a Mansaku mlčky rozložili zbytek stellaroidů podle data a sledovali, jak Džun zachycoval každodenní postup své vlastní kletby.

„To asi vysvětluje, proč šel Džun za prostředníkem kletby," řekl Mansaku mdle. „Kóširó ve svém dopise nepsal nic o tom, že by byl Džun prokletý."

„Možná to před ním Džun zatajil." Hjó si vzpomněla, že když Džun mluvil o Kóširovi, velmi se ho zastával. Nejspíš nechtěl, aby si Kóširó myslel, že se jeho smůla rozšířila i na Džuna, čehož se Kóširó zjevně obával.

Další brnknutí tětivy. „Najdeme Kóšira a zeptáme se ho. Pak budeme mít jistotu."

„Dobrý plán, ale až zítra, ne teď," řekl Mansaku pevně a položil Hjó ruce na ramena. „Kóširó může počkat. Nikdy nevíš – Džun se třeba v noci vrátí. Pak můžeme zavolat toho jeho božího prostředníka kletby, aby si ho vzal pořádně do parády za to, že nám přidělává starosti, a bude vše vyřešeno. Kromě toho, myslíš, že zvládneš cestu do divadla, aniž bys usnula ve stoje?"

Hjó se zachmuřila. Všechno napětí a novinky dne ji dohánějí a pod prostou vděčností za bezpečné útočiště na novém, neznámém místě se do ní vkrádala únava. Mansaku jí stiskl rameno. „Tady budeš pekelnými pracemi víc zaneprázdněná než ve vesnici. Dáš si pauzu, dokud můžeš, ne?"

Hjó musela neochotně přiznat porážku.

„Tak tedy Kóširó zítra," souhlasila. Mansaku se uvolnil.

Posbíral Džunovy obrázky do obálky, zatímco Hjó šla do kuchyně pro obětiny bohům. Vypadalo to jen jako zdvořilost.

Sůl, rýže a voda. Přesně to samé nechávali někdy vesničané v Kóře na prahu rodiny Hakai, když vládly těžké časy. Hakaiovi nebyli bohové, ale měli k nim z celé vesnice takříkajíc nejblíž.

V kuchyni byla skříňka pro boha jménem Kódžin, Strážce krbu. Hjó pro ně připravovala obětiny. V té chvíli vešel také Mansaku s vázami a nádobami z obývacího pokoje, aby je vyčistil a doplnil.

Jakmile bylo vše vráceno na poličku v obývacím pokoji, Mansaku se dvakrát uklonil. Hjó na něj nechápavě zírala. „Co to děláš?“

„Snažím se udělat dobrý první dojem.“ Měl pravdu. Když se Mansaku narovnal a zatleskal, přistoupila i Hjó. „Děkuji Oh'Mononuši'no'Ohkami, Sajó'nó'me a Bezejmenným stavitelům světa za dnešní pohostinnost. Omlouváme se, že jsme vás vyrušili. Víte, opravdu doufáme, že jste na Džuna pečlivě dohlíželi, vzhledem k jeho prokletí a všemu ostatnímu, a vážíme si toho.“

Sklonili hlavy. Hjó přemýšlela, jestli mají očekávat nějaké znamení, že byli vyslyšeni.

Aby bohové přežili, potřebovali, aby lidé při uctívání vzývali jejich nebeská jména. Pokaždé když tak člověk učinil, vyslovil vlastně přání, aby bůh existoval. Toto přání poskytovalo bohům musuhi surovou tvůrčí energii, která udržovala jejich těla. Bez ní by se bohové rozptýlili a opět se stali zapomenutými přírodními silami bez tváře a jména.

Hjó odešla spát nahoru. Mansaku zůstal o něco déle, čelo položené na rukou.

Nebylo divu, že byl bohům sympatičtější. Jejich matka ho při narození totiž pojmenovala Kirijuki, což bylo jméno vodní kosy, která se vázala k jeho duchu. Snažila se mu vtlouct do

hlavy, že je spíš zbraň než člověk, a teprve když zemřela, pojmenoval se Mansaku, čímž se snažil získat zpět svou lidskost. Mansaku chápal lépe než většina ostatních, jakou moc má pojmenování věcí, aby *existovaly*.

Hjó si s sebou vzala lístek se jménem Todomegawy Daimjódžina, plynový hořák a vonnou tyčinku pro případ, že by se Džun v noci vrátil.

Zavřela oči a krátce přemýšlela, jak by asi vypadal plamen života bohů, živený musuhi všech lidí, kteří je pojmenovali.

Hned ráno Hjó věděla, že něco není v pořádku, protože jí zrakem proplouvaly částečky smůly.

Částečky vypadaly jako stíny sněhových vloček, přičemž se třpytily mastným leskem. Hjó si zkontrolovala ruce a protáhla obličej. Polovina pečeti na jejích schopnostech na ukazováčku vybledla.

Pekelník existoval jako zdroj neštěstí, aby vyvažoval bohy štěstí. Pečeť v ní uzamykala síly starých bohů neštěstí, a pokud je Hjó nepoužívala, pak pečeť opotřebovávaly a používaly *ji samu*, kradly jí možnost volby, kdy a kde je použít.

Jednou z těchto schopností bylo vidět smůlu. Hjó prostě potřebovala nějakou zakázku – a to brzy. Těžce si povzdechla a šla se připojit k Mansakuovi, který už byl vzhůru a bojoval s kamny. Na polici se svatyní zahlédla, jak ze skříňky Strážce krbu vykukují rudě zářící oči, které zmizely hned, jakmile se ujistily, že se Mansaku nechystá zapálit Džunův byt.

„Po Džunovi v noci ani stopy," řekl Mansaku a pak ztuhl a přiložil si ruku k hrudi. „No tak, Ohjó! Soustřeď se na sebe!"

„Promiň." Zírala předtím na smůlu a nakonec se příliš soustředila na Mansakuův plamen života. Nikdo nereagoval dobře

na to, když někdo viděl jeho život. Jedinci to pak příliš připomínalo skutečnost, že má život, o který může přijít. „Pečeť je trochu opotřebovaná."

„Ukaž mi to." Mansaku vzal její ruku do své a druhou přitom míchal v rendlíku s průzračnou polévkou z nakládaných švestek a soleného šiso. Při pohledu na vybledlou pečeť sevřel rty. „Asi bys to měla opravit. Setkání s Kóširem si můžeme nechat na dobu po obědě…"

„Dokážu to vyřešit sama." Hjó zavřela ruku. „Jdi za ním ty, Mansaku. Zjisti, jestli o Džunovi něco ví." Odmlčela se a vzpomněla si na Todomegawu Daimjódžina, boha-prostředníka kletby, jak s jakousi zoufalou naléhavostí vybíhá do noci, jako by se bál, že mu dochází čas. „Mám pocit, že potřebujeme co nejdřív zjistit, co se děje."

„Pocit?" Mansaku se zarazil. „Je to pekelnické en?"

Zavrtěla hlavou; zatím to nedokázala s jistotou říct. „Až skončím, sejdeme se na tom mostě vedoucím k průčelí divadla."

„Dobře," řekl Mansaku. Zvedl Džunův dopis, který jim kamarád poslal, ten s adresou strašidelného bytu. „Nejdřív to zkontroluju a pak se vydám do divadla. Ty zatím vyřeš tu pečeť."

Po snídani se Hjó posadila k Džunovu stolu s blokem modrošedého papíru a tyčinkou bílého inkoustu a pustila se do psaní oblivionistických súter.

V Kóře to Hjó dělala každé ráno, když vstala. Pečeť neopravovaly samotné sútry, ale síla vůle a soustředění, které vkládala do každého symbolu, když je opisovala. Bylo to jen dočasné řešení, které v podstatě nutilo trhliny a díry v pečetích se uzavřít, ale fungovalo. Alespoň se Hjó udrží mezi jednotlivými zakázkami.

Když se jí myšlenky začaly rozplývat, Hjó odložila štětec a zkontrolovala tmavě červené značky na dlani. Vybledlá pečeť byla z větší části obnovena.

Ale ne tak docela. Otevřela vchodové dveře, podívala se na protější divadlo Šin-Kaguraza a povzdechla si. Mrak smůly zahalující patra divadla byl tak hustý, že Hjó sotva viděla barevné poutače na jeho průčelí. Jestli se mrak soustředil na Kóšira, není divu, že si mladík myslel, že by mohl být prokletý. Na budově lpělo tolik smůly, že se Hjó při pohledu na ni točila hlava.

Bohové štěstí Ukoku měli manipulovat se *štěstím*, zatímco pekelníci s jeho opačnou částicí – *smůlou*. Štěstí tvořily světelné částice vyzařované plameny životů a smůlu naopak saze z jejich hořících knotů. Štěstí neslo energii, která rozpouštěla překážky a měnila svět, smůla dusila úsilí lidí a blokovala jim cestu.

Obojí bylo pro svět přirozené, ani dobré, ani špatné. To lidé se rozhodli nazývat jejich účinky „štěstím“ a „smůlou“.

Hjó zavřela za divadlem Šin-Kaguraza dveře a otočila se k polici se svatyní.

Zrcadlo ve skříňce uprostřed se lesklo.

„Tak tady se lidem pořád mohou dít špatné věci,“ řekla Hjó poličce se svatyní, aniž by čekala odpověď. „Dokonce i na Onogoru, kde vy všichi hlídáte, se lidé mohou ocitnout na špatném místě ve špatný čas.

Moje praprababička Fuju říkávala, že máme bohům prokazovat stejnou úctu jako komukoli, kdo je starší než my a měl už tedy čas zklamat více lidí,“ pokračovala Hjó. Slabý vánek jí nadzvedl vlasy. „Udělám s tím, co bude v mých silách – ale žádného uctívání se vám ode mě nedostane, a jestli čekáte, že

budete mít místa v první řadě v domě rodiny Hakai, až ho jednou budeme mít, můžete si o tom přemýšlet."

Hjó měla pocit, že se vyjádřila jasně. Dočetla poslední sútry a zvedla se, aby prohledala Džunovu pracovnu. Denní světlo a plný žaludek by jí mohly pomoci vidět věci jinak.

Byly tam poznámky k libretu, které psal – přibližně rok na Onogoru v průběhu všech ročních období –, a několik turistických průvodců a místní historie k nim. Hjó jich pár otevřela a hledala náznak toho, čím se Džun zabýval před jejich příjezdem. Zatímco procházela stránky, něčeho si všimla.

Všechno mimo Onogoró se nazývalo „venku" a jen málo se mluvilo o tom, jak hitodenaši od války trápí ono „venku", a ještě méně o tom, že za její rozšíření je zodpovědné Ukoku. Dávalo to jakýsi zvrácený smysl. Onogoró se od toho odpoutalo, libovalo si v úspěchu šinšú a ve vlastní jistotě, že jim nikdy nebude chybět šinšú pro případný boj s kletbou, kdyby tam hitodenaši dorazila. Bylo to jediné místo na světě, které to dokázalo.

Během války vědci z Ukoku vyrobili hitodenaši jako zbraň. Říkalo se, že se zrodila z nepovedeného experimentu zbožštění.

Hjó prolistovala několik dalších stránek. V Džunových knihách se toho o zbožštění také moc nenacházelo, i když Ukoku jím kdysi proslulo. V průběhu staletí už mnohokrát vytvořili bohy z lidí. Posledním člověkem, který byl téměř zbožštěn, byl poslední císař, kterého zabili na konci války.

A pak se objevily příhodné historky, které snahy vlády Ukoku o zbožštění obviňovaly z národního šílenství; že prý nucené, nepoctivé získávání musuhi od lidí pro císaře pokřivilo ducha a úsudek Udžinů; kdyby byli Udžinové při smyslech, nikdy by se podle těchto zpráv nepokusili napodobit snahy Přístavních jezer nebo soustátí Paraisium o vybudování říše,

napadnout Velký kontinent nebo počítat jeho národy za své, aby je vykořisťovali a ničili.

Žádný Udžin se zdravým rozumem, jak je příběh všechny ujišťoval, by něco takového jako hitodenaši znovu nevytvořil. Hjó z těch keců svrběly zuby.

Zdálo se však, že tohle je na Onogoru oblíbené vyprávění, optimistické a povzbudivé. Tady hitodenaši zjevně patří minulosti a lidi se mají soustředit na současnou hojnost šinšú. A zatím přicházeli do Kóry jedinci jako Džun, zvedali fotoaparát k měsíci vycházejícímu mezi jejími modře zbarvenými vrcholky a stále vykládali Hjó, že „venku" je „země ŠNU" – špinavá, nebezpečná a umírající.

Hjó nenašla žádnou stopu, která by naznačovala, že Džun je prokletý nebo kde se nachází, a tak knihy zase zavřela. Posbírala své a Mansakuovy nejdůležitější dokumenty a vyšla za bratrem na most.

Chodníky Hikaraku se odpoledne v den Země velmi lišily od večerů, kdy foukal východní vítr. Hjó si musela proklestit cestu lokty. První-z-nás měla sedm bratrů, kteří hostili duchy sedmi zbraní, a jednou z těchto zbraní byla sasumata – tyč s *něčím jako* chomoutem na konci, která sloužila k odstrkování lidí. Hjó teď viděla její výhody, zatímco se snažila prodrat davem na mostě.

Sasumata, tyčová zbraň, bojová sekera, kumade, palice, pila a nagigama. Během staletí se sedm původních zbraní opotřebovalo a zabilo své nositele dříve, než je mohli předat dál, až zbyl jen nagigama Kirijuki, srostlý s Mansakuovým duchem.

Už je to nějaký čas, co si Hjó pořádně prohlédla Mansakuův plamen života. Na rozdíl od ostatních lidí měl Mansaku

na knotu, který byl pevně přilepený a spirálovitě stoupal po stranách svíčky, dva plameny – jeden pro jeho lidského ducha a druhý pro nagigamu.

Hjó se velice usilovně snažila nedívat. Kdyby bylo po jejím, sledovala by to denně, každou hodinu, aby věděla, kolik času Mansakuovi zbývá, ale Mansaku jí to zakázal. Měla by to respektovat.

Hjó se chytila zábradlí mostu a právě včas se postavila proti náhlému pohybu směrem k Šin-Kaguraze, kde se otevřely dveře. Na schodech divadla se objevily postavy.

Nahoře stála stará žena. Bylo jí kolem sedmdesáti a měla hranatou čelist. Šedivé vlasy měla vzadu působivě stažené do tří částí.

Z obou stran ji obklopovali dva zamračení muži s oštěpy. Žena zvedla megafon. „Jestli se vy hnusáci chystáte šířit zlomyslné pomluvy o Kičizuruovi Kikugawovi, můžete všichni zmizet! A dávám vám na to pět úderů na buben! Pět!“

Za jejími zády se ozval buben.

„Hej, Onóe! Je pravda, že vedoucí souboru Kikugawa na včerejším představení málem zemřel?“ vykřikl někdo z davu, v němž bylo mnoho lidí vyzbrojeno fotoaparáty a poznámkovými bloky. „Máte nějaké komentáře k těm zvěstem, že divadlo Šin-Kaguraza skoupilo všechny talismany proti smůle, které byly k dispozici v jižních svatyních Pilířových bohů?“ ptal se dotyčný.

„Čtyři!“

„Bude pro ty, kteří se v posledních dvou týdnech zúčastnili Kičizuruových představení, připravena kompenzace v případě smolného přenosu?“

„Tři!“

„Stáhne Awanó Ukibaši svou záštitu nad sezónou? Budou zbývající Kičizuruova představení zrušena?“

„Dva!“

„Jak *moc* je Kičizuru Kikugawa nešťastný?“

„Jedna!“ Stařena si nad hlavou mávla starou žehličkou na vlasy a zařvala do megafonu: „Vypadněte, vy supi a vyžírkové!“

Hjó se držela mostu a opírala se o sloup, zatímco členové souboru rekvizitami útočili na dav novinářů, fanoušků a příliš zaujatých přihlížejících a odháněli je pryč.

Když se opět rozptýlil prach, dav prořídl. Stará žena spokojeně přikývla a ustoupila zpět do divadla, takže Hjó potom konečně spatřila Mansakua u divadelních schodů.

„Ohjó!“ Mansaku k ní přiběhl, když se s námahou postavila na nohy. Byla vděčná, že záplava lidí zmizela. „Jsi v pořádku? Kvůli tomu davu jsem tě vůbec neviděl.“

„Co se tam dělo?“ zeptala se Hjó, jakmile ji Mansaku zkontroloval a zastavil se na její pečeti se značkami slabšími než obvykle. „Mluvili o nějakém Kičizuruovi Kikugawovi a jeho smůle?“